

Διήγησης εις τον Θρήνο Του Προφήτου Ιερεμίου περί της Ιερουσαλήμ και εις την άλωσιν ταύτης και περί (2024)

4 Νοεμβρίου 2024

[Περισσότερες πληροφορίες πατήστε εδώ...](#)

Βιογραφία

4 Νοεμβρίου ...

Διήγησης εις τον Θρήνο Του Προφήτου Ιερεμίου περί της Ιερουσαλήμ και εις την άλωσιν ταύτης
και περί της εκοτάσεως Αβιμέλεχ ...

Μάτην τι θρηνείς την υβρίστριαν πόλιν ,
Ω των Προφητών πενθικώτατος πέλων ...

Γράφει Ο Άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης για το γεγονός αυτό ...

Ο μέγας ούτος Προφήτης Ιερεμίας ήτον από χωρίον ονομαζόμενον Αναθώθ. Πολλά δε επροφήτευσε
διά την Ιερουσαλήμ και Βαβυλώνα. Ομοίως και διά την ένσαρκον οικονομίαν του Υιού του Θεού,
εις την οποίαν φαίνεται όλη η δύναμις και το κράτος της προφητείας. Τούτον τον Προφήτην έδειρε
μیان φοράν δυνατά Πασχώρ ο υιός του Εμήρ, ο προεστώς του οίκου Κυρίου. Και εις τον
καταρράκτην αυτόν έβαλεν, διατί επένθει και ελυπείτο διά την σκλαβίαν, οπού έμελλε να πάθη η
Ιερουσαλήμ. Επειδή δε η του Θεού πρόνοια ελύτρωσε τον Προφήτην από τον καταρράκτην, διά
τούτο αυτός λυτρωθείς, επροφήτευσε και είπεν εις τον Πασχώρ· «Το όνομά σου θέλει γένη μέτοικον
και ξένον από την γην ταύτην της Ιερουσαλήμ, και εν ταυτώ θέλει σε ελέγξει η αποστασία σου,
διότι επικατάρατος είναι εκείνος ο άνθρωπος, οπού κάμνει το έργον του Κυρίου με αμέλειαν».
«Επικατάρατος, ο ποιών τα έργα Κυρίου αμελώς» (Ιερ. λα΄, 10) ...

Εις δε τας ημέρας του βασιλέως Ιωακείμ εθρήνει ο Ιερεμίας την Ιερουσαλήμ. Οι δε ψευδοπροφήται
επαρακινούν τους ιερείς να θανατώσουν αυτόν. Ο δε υιός Σαφάν, Αχεικάμ, ώντας μαζί με τον
Ιερεμίαν, εμπόδιζε να μη τον θανατώσουν. Τότε είπεν ο Κύριος προς Ιερεμίαν. Κάμε εις τον εαυτόν
σου δεσμά ξύλινα και βάλε αυτά εις τον λαιμόν σου. Και θέλω σε αποστείλω εις τον βασιλέα Μωάβ
και Ιδουμαίας και Τύρου και Σιδώνας. Ταύτα δε ποιήσας ο Προφήτης, τα έβαλεν εις τον λαιμόν

του. Τότε Ανανίας ο υιός Αζώρ ο ψευδοπροφήτης, εσηκώθη, και λαβών τα δεσμά από τον λαιμόν του Ιερεμίου, ετζάκισεν αυτά έμπροσθεν εις τα ομμάτια του λαού, λέγων. Έτζι είπεν ο Κύριος προς με· θέλω συντρίψω τον ζυγόν βασιλέως Βαβυλώνος από τον λαιμόν όλων των εθνών. Τότε είπεν ο Ιερεμίας προς τον ψευδοπροφήτην. Δόλια είναι τα χείλη σου, και η καρδιά σου ερεύγεται φαρμάκι, διότι τάδε λέγει η αλήθεια και ο Θεός. Δεσμά ξύλινα ετζάκισας; Αντί τούτων δεσμά σιδηρά θέλω κάμω λέγει Κύριος Παντοκράτωρ, και θέλω βάλω αυτά εις τον τράχηλον των εθνών. Εσύ δε Ανανία, ογλίγωρα θέλεις απορρίψεις την ψυχήν σου. Και ω του θαύματος! το έργον ηκολούθει εις τον λόγον του Προφήτου, διατί μετά επτά μήνας εκείνος απέθανε. Κατά δε τον δέκατον όγδοον χρόνον της βασιλείας του Σεδεκίου βασιλέως Ιούδα, επένθει ο Ιερεμίας διά την Ιερουσαλήμ. Όθεν διά την αιτίαν ταύτην εβάλλθη εις φυλακήν, όταν σχεδόν επλησίασαν οι Χαλδαίοι και Βαβυλώνιοι κοντά εις Ιερουσαλήμ. Αλλά δεν ηξεύρω πώς ευγήκεν ο Προφήτης έξω της φυλακής, και επήγεν εις την γην Βενιαμίν διά αναγκαίαν χρείαν οπού είχε. Και εκεί επιάσθη από τον λαόν των Χαλδαίων και δαρθείς από αυτούς, ερρίφθη εις την φυλακήν ...

Αφ' ου δε εκεί εδιάτριπεν ικανόν καιρόν ο Ιερεμίας, έστειλεν ο βασιλεύς Σεδεκίας, και εύγαλεν αυτόν κρυφίως από την φυλακήν και έπειτα λέγει εις αυτόν. Επειδή και ευεργετήθης από λόγου μου, ειπέ εκείνο οπού μέλλει να γένη εις τον καιρόν της βασιλείας μου. Τότε αποκριθείς ο Προφήτης είπε. Δεν είμαι εγώ οπού σοι λαλώ βασιλεύ. Αλλά είναι το Πνεύμα του Θεού, οπού λαλεί εν εμοί· και εκείνα οπού έγγραψα, έγγραψα: ήγουν εκείνα οπού έγγραψα, είναι αληθινά και αμετάθετα. Όθεν βάλλεται πάλιν ο μακάριος Προφήτης εις την φυλακήν, οι δε διαβαλταί ενώχλουν πάλιν τον βασιλέα λέγοντες, ότι ο Ιερεμίας και εις την φυλακήν ευρισκόμενος, ψυχραίνει τας καρδιάς των πολεμιστών, με το να μη κηρύττη ειρήνην, αλλά πόλεμον και ταραχήν. Όθεν κάλλιον είναι να θανατωθή ένας διά την σωτηρίαν των πολλών. Ο δε βασιλεύς είπε προς αυτούς. Ιδού αυτός ευρίσκεται εις τας χείρας σας. Τότε λοιπόν έρριψαν τον Ιερεμیان εις τον λάκκον του Μελχίου και εις τον βόρβορον των νεκρών ...

Μαθών δε τούτο ο Αβιμέλεχ, είπεν εις τον βασιλέα. Διατί εκακοποίησας, ω βασιλεύ, τον άνδρα Ιερεμیان; Ο βασιλεύς απεκρίθη. Δεν έκαμα τούτο με το θέλημά μου, αλλά διά τον φόβον του λαού. Όθεν έπαρε μαζί σου τριάντα ανθρώπους δυνατούς, και πήγγαινε εύγαλε αυτόν από τον λάκκον. Ο δε Αβιμέλεχ πορευθείς με ογλιγωρότητα, εύγαλε τον Ιερεμیان αβλαβή διά της δυνάμεως του Θεού. Τότε ο βασιλεύς πέρνωντας τον Ιερεμیان κοντά του λέγει προς αυτόν. Μη κρύψης από λόγου μου εκείνο οπού μέλλω να σου ζητήσω. Ο δε Ιερεμίας απεκρίθη. Διατί αποστρέφesai την αλήθειαν ω βασιλεύ; Εγώ δεν είμαι κήρυξ του ψεύδους, καν και πολλαίς φοραίς θανατώσης με. Ο δε βασιλεύς ώμοσε λέγων. Ζη ο Θεός των πατέρων μου! Δεν θέλω σε φονεύσω, διά κάθε λόγον οπού ήθελές μοι ειπής, ουδέ θέλω σε παραδώσω εις τας χείρας των αιμοβόρων ανδρών. Όθεν ο Ιερεμίας είπεν εις τον βασιλέα. Ανίσως φυλάξης την συμβουλήν μου ω βασιλεύ, και εύγης και υποδεχθής τους Βαβυλωνίους, ήξευρε ότι θέλεις γλυτώσεις την ζωήν σου, και η πόλις αύτη των Ιεροσολύμων δεν θέλει απολεσθή. Ειδέ και σταθής εναντίος εις αυτούς, ήξευρε ότι δεν θέλεις γλυτώσεις από τας χείρας των, αλλά και η πόλις αύτη θέλει αφανισθή από την φωτίαν. Επειδή δε ο βασιλεύς ελογίασεν ωσάν φλυαρίαν τα λόγια του Προφήτου, διά τούτο δεν εγλύτωσεν από τον πόλεμον και την ορμήν των Βαβυλωνίων. Όθεν αυτοί ελθόντες επερικύκλωσαν την πόλιν των Ιεροσολύμων, και εμποδίσαντες τας τροφάς οπού ήρχοντο έξωθεν μέσα εις αυτήν, επροξένησαν εις την πόλιν μεγάλην πείναν ...

Ο δε βασιλεύς φοβούμενος διά να μη θανατωθή μέσα εις την πόλιν, φεύγει την νύκτα μαζί με τους ανθρώπους του. Οι δε Χαλδαίοι τούτον κυνηγήσαντες, επιάσαν, και εθανάτωσαν τους υιούς του

έμπροσθεν εις τους οφθαλμούς του. Του δε βασιλέως Σεδεκία εύγαλαν τους οφθαλμούς, και δεμένον εκατέβασαν αυτόν εις την Βαβυλώνα, και έβαλον μέσα εις ένα μύλον, έχοντες αυτόν ωσάν ένα παίγνιον. Εις την παιδείαν δε ταύτην ευρίσκετο έως εις τας υστερινάς ημέρας της ζωής του. Ο δε Ναβουζαρδάν, ο αρχιμάγειρος του βασιλέως Ναβουχοδονόσορ, εμβαίνωντας εις την Ιερουσαλήμ, έκαυσεν αυτήν, και τον Ναόν του Θεού έκαμε κονιορτόν, κατά τον λόγον του Ιερεμίου. Ύστερον δε από εβδομήντα χρόνους, πάλιν ελύθη η σκλαβία της Ιερουσαλήμ, καθώς έμπροσθεν θέλει ρηθή. Πώς δε η άλωσις και σκλαβία έγινε της Ιερουσαλήμ, και ποία εισι τα λαληθέντα υπό Κυρίου προς τον Ιερεμίαν, λέγομεν τώρα εδώ. Κατά τας ημέρας εκείνας ελάλησε Κύριος προς Ιερεμίαν λέγων. Ιερεμία, εύγα έξω από την πόλιν μαζί με τον Βαρούχ, επειδή θέλω αφανίσω αυτήν διά το πλήθος των αμαρτιών των ανθρώπων, οπού κατοικούν εις αυτήν. Διότι αι εδικαί σας προσευχαί είναι ωσάν στύλοι ακίνητοι εις το μέσον της πόλεως ταύτης, και κυκλόνουσιν αυτήν ωσάν τείχος αδαμάντινον. Διά τούτο λοιπόν εύγα έξω από αυτήν, προτού να την περικυκλώση η δύναμις και το στράτευμα των Χαλδαίων. Τότε ελάλησεν ο Ιερεμίας προς τον Θεόν λέγων. Παρακαλώ σε Κύριε, συγχώρησόν μοι τω δούλω σου να λαλήσω έμπροσθέν σου. Και είπε Κύριος. Λάλει. Τότε είπεν Ιερεμίας. Κύριε, παραδίδεις την πόλιν ταύτην εις χείρας των Χαλδαίων, διά να καυχηθούν αυτοί, και να ειπούν, ότι ενίκησαν αυτήν; Κύριέ μου, ανίσως είναι θέλημά σου να αφανισθή η πόλις αυτή, ας αφανισθή από τας χείρας σου, και όχι από τους Χαλδαίους. Και είπεν ο Θεός, εσύ σηκώσου και εύγα έξω από αυτήν, οι δε Χαλδαίοι δεν θέλουν καυχηθούν, διατί, εάν εγώ δεν ανοίξω τας πόρτας της Ιερουσαλήμ εις αυτούς, αυτοί μόνοι να έμβουν εις αυτήν δεν δύνανται. Πήγαινε εις τον Βαρούχ, και ειπέ του αυτά οπού σοι λέγω. Και κατά την έκτην ώραν της νυκτός, έλθετε εις τα τείχη της πόλεως και βλέπετε, διατί εάν εγώ δεν ανοίξω εις τους Χαλδαίους, αυτοί μόνοι να έμβουν εις την Ιερουσαλήμ δεν δύνανται. Και αφ' ου είπε ταύτα ο Κύριος, εχωρίσθη από τον Ιερεμίαν. Ο δε Ιερεμίας επήγεν εις τον Βαρούχ, και εφανέρωσε ταύτα εις αυτόν. Πηγαίνοντες δε και οι δύο εις τον Ναόν, έσχισαν τα ρούχα των, και έβαλαν στάκτην εις τας κεφαλάς των, και εθρήνουν την πόλιν Ιερουσαλήμ. Και ελθόντες κατά την έκτην ώραν της νυκτός εις τα τείχη της πόλεως, ήκουσαν φωνάς σαλπίγγων. Ήλθον γαρ Άγγελοι εκ του Ουρανού κρατούντες λαμπάδας εις τας χείρας των, και εστάθησαν επάνω εις τα τείχη της πόλεως. Βλέποντες δε αυτούς ο Ιερεμίας και ο Βαρούχ, έκλαυσαν και είπον. Τώρα είναι αληθινός ο λόγος οπού ελάλησεν ο Θεός. Και είπον εις τους Αγγέλους. Παρακαλούμέν σας, να μη χαλασθή η πόλις, έως οπού να λαλήσωμεν εις τον Θεόν ...

Τότε ο Ιερεμίας ελάλησε λέγων. Δέομαί σου Κύριε, πρόσταξον να λαλήσω έμπροσθέν σου. Και είπε Κύριος. Λάλει. Και είπεν Ιερεμίας. Ιδού επληροφορήθημεν, ότι θέλεις παραδώσεις την Ιερουσαλήμ εις τας χείρας των εχθρών της, και ο λαός σου Ισραήλ, θέλει υπάγη σκλάβος εις την Βαβυλώνα. Λοιπόν, τι να κάμωμεν τα άγια σκεύη του Ναού σου; Και είπεν ο Κύριος. Παράδοσαι ταύτα εις την γην λέγων. Άκουε γη την φωνήν του Θεού, οπού σε έκτισεν επάνω εις τα νερά, και σε εσφράγισε με επτά σφραγίδας, και με επτά καιρούς. Και οπού μετά ταύτα θέλεις λάβης την ωραιότητά σου. Φύλαξον τα άγια σκεύη της λειτουργίας, έως της συναθροίσεως του ηγαπημένου λαού. Έπειτα ελάλησε πάλιν Ιερεμίας λέγων. Παρακαλώ σε Κύριε· τι να κάμω εις τον Αιθίοπα Αβιμέλεχ, ότι πολλάς ευεργεσίας εποίησεν εις εμένα τον δούλον σου; Διατί αυτός με εύγαλεν από τον λάκκον του βορβόρου, μέσα εις τον οποίον με έβαλον. Και δεν θέλω να ιδή τον αφανισμόν της πόλεως, διά να μη πήξη και αποθάνη από τον φόβον του, επειδή είναι δειλός και μικρόψυχος. Και είπε Κύριος προς Ιερεμίαν. Απόστειλον αυτόν εις τον αμπελώνα του Αγρίππα. Και θέλω σκεπάσω αυτόν υποκάτω εις την σκιάν του βουνού, έως να γυρίση ο λαός από την σκλαβίαν ...

Τότε λοιπόν ο Ιερεμίας επήρε τα άγια σκεύη της λειτουργίας, κατά προσαγήν Θεού, και έβαλεν

αυτά μέσα εις μίαν πέτραν, σφραγίσας εις αυτήν με το δακτυλίδι του, το όνομα του Θεού, ήτοι το τετραγράμματον Ιεχωβά. Το οποίον δηλοί κατά τους εβδομήκοντα, Κύριος. Και ω του θαύματος! ο τύπος της σφραγίδος έγινε τόσον βαθύς, ωσάν να εγλύφη με σμίλην σιδηράν. Εσκέπαζε δε την πέτραν μία νεφέλη, διά να ήναι από τους ανθρώπους δυσκολογνώριστος. Ευρίσκεται δε η πέτρα αύτη εν τη ερήμω, όπου κατεσκευάσθη η κιβωτός του Θεού πρότερον επί Μωυσέως. Τω πρωί δε, λέγει ο Ιερεμίας εις τον Αβιμέλεχ. Λάβε το κοφίνι τέκνον, και πήγαινε εις το αμπέλι του Αγρίππα διά μέσου της στράτας του βουνού, και φέρε σύκα διά να φάγουν οι ασθενείς του λαού, ότι εις εσένα είναι η ευφροσύνη αυτών, και εις την κεφαλήν σου στέκεται η δόξα των. Και ευθύς επήγεν εις το αμπέλι. Όταν δε εκείνος επήγεν, ο ήλιος εβασίλευσε. Και ιδού ήλθον τα στρατεύματα των Χαλδαίων, και επερικύκλωσαν την Ιερουσαλήμ. Εσάλπισε δε ο μέγας Άγγελος λέγων. Έμβα εις την πόλιν όλη η δύναμις των Χαλδαίων, διότι ιδού ανοίχθη εις εσάς η πύλη. Τότε ο Ιερεμίας λαβών τα κλειδιά του Ναού, ευγήκεν έξω από την πόλιν, και έρριψεν αυτά έμπροσθεν εις τον ήλιον και είπε. Λάβε ταύτα και φύλαξον έως την ημέραν εκείνην, κατά την οποίαν ο Κύριος θέλει σε εξετάσει δι' αυτά. Επειδή ημείς δεν ευρέθημεν άξιοι να τα φυλάξωμεν. Ο δε Αβιμέλεχ λαβών τα σύκα εν τω καύματι, εύρε δένδρον και εκάθισεν υποκάτω εις την σκιάν του, διά να αναπαυθή ολίγον. Και κλίνας την κεφαλήν υποκάτω εις το κοφίνι, ω του θαύματος! εκοιμήθη εκεί χρόνους εβδομήντα. Τούτο δε έγινε κατά προσταγήν Θεού, διά τον λόγον, ον είπεν εις τον Ιερεμίαν, ότι εγώ θέλω σκεπάσω αυτόν ...

Αφ' ου δε επέρασαν οι εβδομήντα χρόνοι, εξύπνισε και είπε, γλυκά εκοιμήθηκα, πλην ολίγον, και διά τούτο η κεφαλή μου είναι βεβαρημένη, επειδή και δεν εχόρτασα ύπνον. Και ανοίξας το κοφίνι, ευρήκε τα σύκα οπού ακόμη έσταζαν γάλα, ωσάν να ήθελε τα κόψη προ ολίγης ώρας. Και είπεν. Ήθελα ακόμη να κοιμηθώ, αλλ' επειδή με σπουδήν και ογλιγωράδα με έστειλεν ο Ιερεμίας, εάν κοιμηθώ, θέλω αργοπορήσω, και εκ τούτου έχει εκείνος να λυπηθή. Όθεν ας υπάγω ογλιγωρότερα, διά να χαροποιήσω αυτόν, και εκεί κοιμώμαι. Λαβών λοιπόν τα σύκα, επήγεν εις Ιερουσαλήμ. Και δεν εγνώριζεν, ούτε την Ιερουσαλήμ, ούτε το οσπήτιόν του, ούτε κανένα συγγενή του, ή φίλον. Και είπεν. Ευλογητός Κύριος. Έκστασις έγινε εις εμένα σήμερα. Δεν είναι η πόλις αύτη Ιερουσαλήμ; Επλανήθη ο νους μου, με το να μην εχόρτασα ύπνον. Ευγήκε δε έξω από την πόλιν, και στοχαζόμενος τα σημάδια, έλεγεν. Αύτη αληθώς είναι η πόλις μου, δεν επλανήθηκα. Και πάλιν εμβήκεν εις την πόλιν, και ζητήσας, δεν εύρε κανένα από τους συγγενείς και φίλους του. Και είπεν. Ευλογητός Κύριος. Μεγάλη έκστασις έπεσεν εις εμένα ...

Και πάλιν ευγήκεν έξω από την πόλιν και έμενε λυπούμενος, με το να μην ήξευρε τι να κάμη. Βαλών δε κάτω το κοφίνι είπεν. Εδώ θέλω καθίσω, έως οπού ο Κύριος να σηκώση την έκστασιν ταύτην από λόγου μου. Καθημένου δε αυτού, ιδού ήρχετο ένας γέρων από το χωράφι του, και λέγει εις αυτόν. Εις εσένα λέγω γέρων, ποία είναι η πόλις αύτη; Ο γέρων απεκρίθη. Η Ιερουσαλήμ είναι τέκνον. Λέγει ο Αβιμέλεχ. Πού είναι Ιερεμίας ο Προφήτης και Ιερέύς του Θεού, και Βαρούχ ο αναγνώστης, και όλος ο λαός της πόλεως; Ότι δεν ευρήκα αυτούς. Απεκρίθη ο γέρων. Δεν είσαι συ από την πόλιν ταύτην; Σήμερα ενθυμήθης τον Ιερεμίαν και τον λαόν, και ερωτάς δι' αυτόν, ύστερα από τόσους χρόνους; Ο λαός είναι εις την Βαβυλώνα, τέκνον, τώρα εβδομήκοντα χρόνους, επειδή έγιναν σκλάβοι από τον βασιλέα Ναβουχοδονόσορ. Και πώς εσύ οπού είσαι νέος, και ακόμη τότε δεν ήσουν γεννημένος, πώς, λέγω, συ ερωτάς διά εκείνους, τους οποίους ακόμη δεν έφθασες να ιδής; Ταύτα δε ακούσας ο Αβιμέλεχ, λέγει προς τον γέροντα. Αν δεν ήσουν γέρωντας, και αν δεν ήτον εμποδισμένον να ατιμάζη τινάς τον μεγαλίτερόν του (λέγει γαρ ο Σειράχ· «Μη ατιμάσης άνθρωπον εν γήρει αυτού», ή', 6), εξάπαντος ήθελα σε περιγελάσω, και να σοι ειπώ, ότι είσαι τρελός. Επειδή και λέγεις, ότι ο λαός επήγε σκλάβος εις την Βαβυλώνα. Βέβαια ανίσως ήθελαν

ανοιχθούν οι καταρράκται του ουρανού, και αν οι Ἄγγελοι του Θεοῦ ἤθελαν καταβούν, διά να πάρουν αυτούς με δύναμιν και εξουσίαν, πάλιν δεν ἤθελαν υπάγουν τόσο ογλίγωρα εις την Βαβυλώνα. Διότι πόση ολίγη ὥρα ἐπέρασεν, ἀφ' ου με ἐστειλεν ο πατήρ μου Ἰερεμίας εις το ἀμπέλι του Ἀγρίππα, διά να πάρω ολίγα σύκα, και να δώσωμεν αυτά εις τους ασθενεῖς του λαοῦ! Εγὼ δε πηγαίνωντας ὑποκάτω εις δένδρον, ἀπὸ το κάυμα ἐκοιμήθηκα ολίγον. Και νομίσας ὅτι ἀργοπόρησα, ἐξεσκέπασα τα σύκα, και εὐρήκα ὁπού ἐσταζον γάλα, καθὼς τότε ὁπού τα ἔκοψα ἀπὸ την συκὴν. Συ δε πὼς λέγεις, ὅτι εις τόσην ολίγην ὥραν ἐσκλαβώθη ο λαὸς εις την Βαβυλώνα; Και διά να γνωρίσης, ὅτι δεν σοι λέγω ψεύματα, λάβε τα σύκα και ἴδε. Βλέπωντας δε ο γέρων τα σύκα, εἶπεν. Ω τέκνον, δικαίου ἀνθρώπου εἶσαι υἱός, και διά τούτο δεν ἠθέλησεν ο Θεός να σοι δείξῃ την ἐρήμωσιν της πόλεως ταύτης. Ἀλλὰ ἔφερεν εις ἐσένα τοιαύτην ἐκστασιν. Ἰδοὺ ἐβδομήκοντα χρόνους ἔχει ο λαὸς εις την Βαβυλώνα, ἀπὸ την ἡμέραν ἐκείνην κατὰ την ὁποίαν ἐσκλαβώθη. Και διά να μάθῃς τέκνον, ὅτι εἶναι ἀληθινὰ αυτά ὁπού σοι λέγω, σήκωσαι τα ὁμμάτιά σου και ἴδε τα χωράφια, ὅτι ἀκόμη δεν ἐφάνη ἡ αὐξήσις των γεννημάτων. Ἰδέ και τας συκίας, ὅτι ο καιρὸς των σύκων ἀκόμη δεν ἐφθασε. Και πληροφορήσου και πείσθητι εις τα λόγιά μου. Τότε ο Ἀβιμέλεχ ἀνανήψας ὡσάν ἀπὸ μέθην, ἦλθεν εις τον εαυτὸν του και στοχασθεῖς την γην ἀκριβῶς και τα ἐν αὐτῇ δένδρα, εἶπεν. Εὐλογητός ο Θεός του ουρανοῦ και της γῆς, ἡ ἀνάπαυσις των ψυχῶν των δικαίων. Ἐπειτα λέγει εις τον γέροντα. Τι μήνας εἶναι οὔτος; Ο γέρων ἀπεκρίθη. Δωδέκατος, τέκνον, ἦτοι ο Φεβρουάριος. Εἶτα λαβὼν ἀπὸ τον Ἀβιμέλεχ ολίγα σύκα και ευχηθεῖς αὐτόν, ἀνεχώρησεν